

Бре, че отъ кога си станалъ такъвъ юнакъ! — почудила се жена му и намислила да опита сърцето му.

Вечеръта тя наредила нѣколко кошерища въ двора, вързала ги съ едно вжже и взела края му презъ прозореца.

Презъ нощъта, когато всичко заспало, жената станала, назърнала навънъ и извикала :

— Олеле мжжо, излѣзъ скоро навънъ, да видишъ що има!

— Що има жено? Да не би да си полудѣла! — казалъ мжжътъ и приблѣднѣлъ отъ страхъ.

— Вълци, мжжо, вълци! Дошли да търсятъ другаря си. Излѣзъ сега и се разправяй:

— Слушай, жено, кажи имъ, че не съмъ го азъ убилъ... Умрѣлъ го намѣрихъ!

И мжжътъ се завилъ съ чергатата презъ глава, спотаилъ се и се престорилъ на заспалъ. Ала сърцето му бие, та ще се пукне.

Жената излѣзла навънъ и бързо се върнала.

— Казахъ имъ, мжжо, но не вѣрватъ. Искатъ тебе да видятъ. Излѣзъ ги сплаши.

— Какъ ще ги сплаша, бе жена! Тъкмо си сладко спя, сега да ставамъ за едни вълци. Кажи имъ да се махнатъ.

— Слушай, мжжо, вземи кросното, преметни го презъ рамо като пушка и тѣ ще бѣгатъ.

Мжжътъ се съгласилъ. Обрамчилъ кросното като пушка и тръгналъ къмъ вратата.

— Ела и ти съ мене, жено!

— Ида, ида — казала жената и дрѣпнала вжжето презъ прозореца. Кошерищата се залюлѣли и изтракали.

Мжжътъ помислилъ, че това сж вълцитѣ и хукналъ да бѣга навънъ.

Кросното се изпречило, запънало се на вратата и не му давало да влѣзе.

— Олеле, братя вълци, пуснете ме! — заревалъ той, като помислилъ, че вълцитѣ го уловили, — пуснете ме, умрѣлъ го намѣрихъ....

Елинъ Пелинъ.